

Klub kaktusářů Plzeň

založen 1965

Zpravodaj č. 4

září 2022

23. ročník

Vážení přátelé,

léto uběhlo jako voda. Možná i proto, že jsme se opět mohli bez omezení scházet na řadě klubových i mimoklubových akcích. Kromě tradiční červnové výstavy v Plzni jsme uspořádali také menší výstavu v Klatovech, a to díky obětavé podpoře místních členů. Přesto nás čeká ještě jedna velká letní akce - Kolokvium. Akce si za posledních několik let získala pevné místo v kalendáři kaktusářsko-sukulentářských akcí, což nás těší.

Bohužel s koncem léta se nám plíživě vrací jeden problém. Naše členské schůze jsou v zimních měsících stále více ovlivňovány omezeným vytápěním kulturního domu JAS. Doufali jsme, že to nějaký čas vydržíme a že po odeznění covidu se opět rozběhne v hlavním sálu naplno společenský život a tím pádem, že bude sál opět temperován na příjemnější teplotu.

Bohužel dramaticky rostoucí náklady na energie nevěstí nic dobrého a není ani předpoklad, že se situace v dohledné době nějak výrazně zlepší. Oslovili jsme tedy několik subjektů se žádostí o pronájem prostor vhodných pro naše schůze, ale najít přiměřeně dobré řešení není vůbec jednoduché. Všude je nějaké „ale“, které bude znamenat určité snížení komfortu nebo nějaké další komplikace. Jsme totiž do značné míry omezeni přiměřenou velikostí sálu (buď je moc malý nebo příliš velký nebo je omezený komfort sezení), nepravidelností termínu, ale také potřebným zázemím pro knihovnu a promítání, dopravní dostupnosti, parkováním a v neposlední řadě také přijatelnou cenou. Uvidíme, jak se situace vyvine, každopádně bychom chtěli mít jasno nejspíše na říjnové schůzi. Držme si palce.

výbor Klubu kaktusářů Plzeň

1/ Program členských schůzí

měsíc	přednáška	tombola	nedělní návštěva
červen 2022	P. Kuták - vzpomínky na Chile	J. Vinař	M. Kůrka
září 2022	M. Douděra - USA 2022 část 1	klubová	Kolokvium
říjen 2022	M. Douděra - USA 2022 část 2	J. Skála	F. Jelínek
listopad 2022	T. Procházka - Namaqualand	P. Kuták	zrušeno

2/ Nedělní návštěvy

V září bude možné navštívit plzeňské sbírky v rámci Kolokvia. Nebude tedy plánována samostatná nedělní návštěva.

V říjnu navštívíme po delší době Filipa Jelínka na Valše. Filip dobudoval s novým domem i nový skleník s celoročním provozem. Začátky a totální změna pěstební kultury nebyly úplně jednoduché jak pro Filipa, tak pro kaktusy. Bude bezesporu zajímavé se podělit o získané zkušenosti. Sejdeme se přímo na místě v neděli 16. 10. v 10 hodin na rohu ulice Sulkovská a K Silu. Skleník ani dům jistě z ulice nepřehlédnete.

3/ Společenská kronika

V září oslaví své 50. narozeniny náš nový člen **Vladimír Valach** z Rokycan a 75. narozeniny náš dlouholetý člen **Josef Kraus** z Horšovského Týna. V říjnu pak oslaví své šedesátiny **Jan Vochoc** z Plzně. Všichni aktivně podporují činnost klubu a účastní se řady našich akcí, za což jsme moc rádi a o to víc jim všem ze srdce blahopřejeme, přejeme pevné zdraví a pohodu nejlépe ve společnosti našich oblíbených rostlin.

4/ Výstava Klubu kaktusářů Plzeň

Ve dnech 11. - 15. 6. 2022 se konala na tradičním místě U Zvonu v Plzni další, v pořadí již 46. prodejní výstava kaktusů a jiných sukulentů. Po třech letech odmlky opět souběžně s historickým víkendem, což se pozitivně odrazilo na úspěšnosti výstavy.

A bylo se na co koukat, výstavní část foliáku zcela zaplnilo 26 expozic kaktusů a jiných sukulentů. Vystavovali: Václav Adámek, Alena Berková, Jana Černá, Milan Douděra, Stanislav Faměra, Jiří Hájek a Miloslav Hájek ml. a Miloslav Hájek st., Vlasta Chaloupková, Jan Jiška, Arnošt Křenek, Milan Kůrka, Petr Kuták, Marika a Luboš Loosevi, Miroslav Mařík, Josef Machalíček, Radmila Matulová a Jiří Maule, Jiří Merhaut, Jiří Musil, Jaroslav Pelér, Václav Procházka, Jan Poustka, Helena a Václav Rousovi, Henryk Sikora, Karel Sladký, Josef Skála, Vladimír Steiner, Jiří Vinař. Prestižní sošku Albertů za nejlepší výstavní expozici získali: Henryk Sikora, Hájkovi a Václav Procházka. Hodnotila komise ve složení: Karel Sladký, Jiří Konstantinovič.

Výstavy se aktivně zúčastnilo úctyhodných 62 členů spolku. Děkujeme všem za podporu.

5/ Pozvánka na Plzeňské kaktusářské kolokvium

Jak jsme se již zmínili v úvodníku, čeká nás na závěr léta další ročník Plzeňského kaktusářského kolokvia. Akce, která svým významem výrazně přesahuje naše klubové aktivity a která si získala oblibu mezi řadou pěstitelů jak kaktusů, tak sukulentů. Za těch několik posledních ročníků, kdy jsme změnili celý koncept sympozia, se nashromáždilo tolik pěstitelských témat a příspěvků, že by to samo o sobě stálo za nějaké zpracování a vydání. A letos přibudou další. Uvidíme, třeba se něco podaří. Každopádně jste všichni srdečně zváni jak na páteční přátelské setkání u předsedy klubu, tak na sobotní burzu a přednášky, kde se opět ve svižném tempu probere několik témat a to tak, abychom to vše stihli do oběda a mohli vzít návštěvy do našich sbírek.

6/ Zájezd Klubu kaktusářů Plzeň

Po delší covidové odmlce jsme letos opět zorganizovali klubový zájezd. Vzhledem k prudkému nárůstu nákladů na dopravu jsme zvolili sbírky v blízkém okolí. V sobotu jsme se vydali na západ od Plzně za našimi členy v Pošumaví.

Jako první nás přivítal Martin Halada ve své sbírce v Pocinovicích. Po letech problémů s místem si Martin vybuodoval zázemí na okraji vesnice, kde v několika menších sklenicích má spoustu theláků, ariáků, mamilarií, fosuláků a vůbec mnoho dalších tvrdě pěstovaných rostlin ve skvělé kondici. Nevíme, jak je to možné, ale přesto, že nebylo nic na prodej, jsme si odvezli spoustu rostlin.

Před polednem nás přivítal Petr Špaček v Klenčí pod Čerchovem. K našemu překvapení se Petrovo skleníkové nachází na volném prostranství mezi bytovkami. Je plný bezvadně pěstovaných mexických rostlin, je vidět, že mají s Martinem stejný okruh zájmu a vzájemně se inspirují. Sice jsme zase nemohli nakupovat, ale nějakou tu rostlinku jsme si přeci jen odvezli.

Po obědě v Horšovském Týně jsme se sešli u Pepy Krause. Tuto sbírku asi už ani není třeba představovat. Skleníkové plné úžasných uebelmanií, doplněné několika „špeky“, hezká kolekce mrazuvzdorných a dalších mexických kaktusů v luftovníku a k tomu všemu hlavně všeobecná pohoda. Ani se nám nechtělo se loučit.

No a na závěr dne Vašek Adámek z Blížejeva. Na zahradě venkovského stavení má dva skleníky a pařeniště téměř výhradně zaplněné těmi správnými rostlinami z jižní Ameriky. Bylo příjemné obdivovat parodie, matukány, gymna, čilence a posedět a popovídat si pod ořechem a dát si nějakou tu dobrotu. Vašek má spousty plánů, budeme se těšit na další rozkvět již tak pěkné sbírky.

Následoval přesun a ubytování v Sokolově ve sportovním areálu. Ubytování bylo důstojné a za rozumnou cenu. Ráno jsme navštívili jako prvního Míru Valachoviče sokolovského předsedu, srdače a tahouna místního klubu. A že dělá věci správně, o tom svědčí i trvalý nárůst členů Sokolovského klubu. Míra nám obětavě zajistil jak ubytování, tak nedělní program, za což mu patří velký dík. Skleník u rodinného domu obývají především sukulenty, ale ani na kaktusy, které ho provázejí od samotných začátků, nezanevřel, a to je dobře.

Další návštěva byla jako milé pohlázení. Paní Lenka Šípková v Božičanech pěstuje kaktusy (a nejen ty) s velkou pečlivostí a láskou. Krásně upravená zahrada s jezírkem, spousta kaktusů a vše v dokonalém souladu. A opět hlavně na každém kroku pohoda.

Po nedělním obědě v Chodově nás do své sbírky přijal Milan Petráš. Zrovna připravoval stavbu nového velkého skleníku, takže měl kaktusy provizorně přemístěné i se starým skleníkem mimo půdorys nového skleníku. Těm to však vůbec nevadilo, byly v perfektní kondici, a pokud bude Milan pokračovat v nastoleném trendu i v novém skleníku, myslíme, že se k němu budeme rádi vracet, abychom obdivovali jeho perfektní a krásně vytrněné rostliny.

Tím jsme se rozloučili se členy sokolovského klubu, a ještě na zpáteční cestě navštívili pana Černého z Kočova u Tachova. Musíme přiznat, že pan Černý má naši velkou úctu. Ve svých více než 80 letech obhospodařuje (tzn stěhuje!) minimálně nějakých 60 m² kaktusů. Samozřejmě i sbírka odpovídá jeho věku, ale na svém vrcholu musela být opravdu úctyhodná. Řada rostlin je přestárých, přerostlých, ale to vůbec nevadí. Svému majiteli dělají stále radost, a tak to má být. Kde berou energii rostliny, to jsme tak trochu prokoukli. Naředené slepičince nebylo možné přehlédnout. Ale kde bere energii pan Černý, to je nám záhadou. Bylo to každopádně příjemné zakončení zájezdu v prosluněném nedělním podvečeru.

A jaký že tedy byl ten letošní zájezd? Asi ho lze charakterizovat slovem pohodový. Nikam jsme nespěchali, nemuseli jsme daleko přejíždět, měli jsme skvělého řidiče Tondu Berku s pomocnou navigátorkou Alenou, nebylo nás mnoho a všude jsme se bez problémů vešli, viděli jsme spoustu krásných rostlin, ale hlavně, všude jsme se dočkali neuvěřitelně srdečného přijetí. A za to bychom rádi ještě jednou všem hostitelům touto cestou poděkovali. Díky!

Návštěva u královny

(k fotografiím na titulní a zadní straně Zpravodaje)

Když jsem před pětáctyřiceti roky uslyšel slovo „kaktus“, představil jsem si jen jediný. Mohutný kandelábr se dvěma větvemi - *Carnegiea gigantea*. Takový, jaký býval ve znaku plzeňských kaktusářů. Tehdy jsem vůbec nedokázal pomyslet, že bych na něj pohlédl osobně či dokonce si na něj mohl sáhnout. Jako na anglickou královnu.

Karnégie pro mě po celou dobu mého kaktusaření byla podobně nedostupná ať již svým majestátem nebo obtížností pěstování. Myšlenka na setkání se začala zhmotňovat až v době, kdy jsem začal uvažovat o cestě po jihozápadu USA. Návštěvu u královny přece nelze odmítnout! Během cesty v dubnu 2022 jsme navštívili několik míst v Arizoně a Kalifornii, kde karnégie přirozeně rostou a vždy jsem se pokorně uklonil.

Carnegiea gigantea roste v USA v jihozápadní Arizoně a jihovýchodním cípu Kalifornie, v oblastech, kde je poměrně teplo po celý rok a mrazíky se vyskytují jen ojedinelé a krátkodobě. Nalezneme ji v polopoušti až skoro poušti s nepočetnou a velmi řídkou doprovodnou vegetací, v kamenitém terénu.

Na většině míst byly jak velké dospělé rostliny (začíná kvést od velikosti 3-4 metry), tak i mladé ve velikosti několika málo desítek centimetrů. Činností člověka zatím ohrožena není.

Velikým zážitkem bylo nalezení dvou kristát, přespání v kanegiovém háji a také koupání v potoce pod strání porostlou karnégiami. Měl jsem také tu čest přičichnout si ke květu. Má nevýraznou zeleninovou vůni.

Milan Douděra

Klub kaktusářů Plzeň, z.s.
pořádá

již 23. ročník symposia o kaktusech

Plzeňské kaktusářské kolokvium

kteřé se uskuteční v sobotu 10. září 2022
v kulturním domě JAS, Jablonského 39, Plzeň

Pátek 9. září od 18 hod se koná „Setkání přátel plzeňského fóra“

neformální setkání ve sbírce Jiřího Musila v Plzni, ul. Žižkova 45

sudové pivo Prazdroj 12° věnuje KK Plzeň – půllitr s sebou
prohlídka sbírky, diskuze nad kaktusy, promítání s kaktusářskou tematikou
od 20:00 – degustace regionálních piv dovezených účastníky z různých koutů republiky
ve 21:00 – **Naposledy v Mexiku** – film o poslední cestě Plzeňáků do Mexika v roce 2020
pro nenáročnou možnost přespání v místě konání ve spacáku

Sobota 10. září od 9:00 Kolokvium „Pěstování kaktusů“

9:00 – 10:30 Burza rostlin a pěstitelských potřeb

10:45 – 13:00

Zimování na almaře

Milan Kůrka - krátká přednáška & diskuze

Jde to i bez chemie

Rudolf Slaba - krátký film & diskuze

Zázračné hnojivo z Roudnice

Jan Müller - krátké povídání & diskuze

Roubování s pomocí vteřinového lepidla

Pavel Peregrin - ukázka & diskuze

Pěstování kaktusů v botanické zahradě

Tomáš Procházka - krátký film & diskuze

Výsev s použitím supresivního substrátu aneb co je špatně?

Jiří Musil - krátká přednáška & diskuze

Pěstování tefrokaktusů, pterokaktusů a jim podobných

Jaroslav Kovář - krátký film & diskuze

Luboš Kanca - krátké filmy k příspěvkům

13:00

Oběd v místní restauraci (nutné objednat do 10 h u služby u vstupu)

Od 13:00 – Návštěvy v plzeňských sbírkách (viz. <http://kkplzen.eu/index.php/nase-sbirky>)

Návštěvu sbírky je nutné u konkrétní osoby domluvit buď předem, nebo nejpozději během dopolední burzy. Bez ohlášení nebude garantována přítomnost majitele ve sbírce.

Vstupné: 100,- Kč, cena za prodejní stůl: 100,- Kč (prodávající neplatí vstupné)

Ostatní informace: www.kkplzen.eu, případné dotazy vybor@kkplzen.eu

Změna programu vyhrazena.

Cestovatelův průvodce gastronomií

Činčulín

Osobně si myslím, že každá lokální kuchyně skrývá nečekané nástrahy pro příchozí turisty, které místním připadají normální a požitelné, ale cizince značně překvapí. V naší kuchyni by takovou nevinou nástrahou mohl být například obyčejný hospodský utopenec, notně nasáklý kyselým nálevem zcela jistě poskytne chuť ne úplně světové. I v Argentině naleznete místní specialitu, jež vás docela rozhodí, jmenuje se chinchulín.

Že hovězí maso patří k Argentině stejně jako knedlík k české závodce, to je, myslím, již všeobecně známo. Nekonečné pláně umožňují produkovat dostatek skotu, což jednoznačně určuje skladbu jídelníčku. Vepřové maso je značně v pozadí, prase trávou nevykrmíte. To už snáze přijdete ke koze nebo ovci. Jestliže u nás je zvykem hovězí zejména vařit v polévce anebo do omáčky, tak v Argentině je zase zvykem hovězí grilovat nebo smažit. Nyní se budeme věnovat grilování, o smažení jindy.

Chcete-li si užít v Argentině grilované maso, tak je třeba neotálet a hned po příletu do Buenos Aires začít přemlouvát vedoucího výpravy, že je třeba po dlouhém cestování nabrat síly na náročný pobyt v terénu, a to nejlépe splní grilované hovězí. Není možné otálet, neboť tam, kde jsou široké pláně porostlé šťavnatou pastvou, je na grilu vynikající šťavnaté hovězí, ale zase tam nerostou kaktusy. A všichni vedoucí výprav za kaktusy mají tendenci vás chlácholit, že steaků si ještě užijete ažaž. No není tomu tak, jak se začne vlnit krajina a začnou se objevovat gymna a noťáky, šťavnatost hovězího masa začne povážlivě klesat. A četnost grilů taktéž povážlivě klesá...

Při mé první argentinské cestě se nám podařilo docela slušně zabloudit hned v Buenos Aires cestou od letiště směrem na silnici číslo 8 vedoucí do Rio Cuarto. Nic příjemného, když velikost předměstí, ve kterém hledáte cestu z měst, krapet převyšuje rozlohu celé Prahy. Ale toto bloudění přineslo i velmi pozitivní záležitost: stánek s grilovaným masem. Asi jedno z nejlepších, co jsem kdy jedl. Vzhled stánku nevalný, ale maso úžasné. Myslel jsem si, že stejně to tak bude určitě i jinde... No, nebylo. Druhý den jsme již viděli kaktusy v přírodě a ne ledajaké, *Gymnocalycium achirasense* je mimořádně pohledná kytky, kterou je třeba večer dobře zajíst a zapít. Jak jinak, než grilovaným hovězím a dobře pitelným studeným pivem.

Myslím si, že ta večere proběhla ve městě La Toma, ovšem to není úplně důležité. Důležité bylo, že jsme chtěli grilované hovězí, tak jako předchozí den, samozřejmě. Restauraci s roztopeným grilem nebyl problém najít, stačí jít proti kouři. Studené pivo také měli. Ale steak že prý ne, že je na grilu parillada. Že bude chinchulín, chorizo, morcilla, costilla a i carne že bude. Nu což, poznáme dary této země, přines další studené pivo a nos nám na stůl. U vedlejšího stolu sličná Argentinka právě baštila cosi kulatého, světlého, grilovaného, asi jako podkova z bílé klobásy, tak jak ji u nás známe. A rozhodně jí to chutnalo! V okamžiku jsme měli i my tuto „klobásku“ na talíři. Opatrné varování vedoucího výpravy, že se jedná patrně o grilované střevo a je třeba být při konzumaci opatrný, jsem nepreslechnul. Rozhodně nejsem pojídač jakýchkoliv vnitřností, ale zvědavost mne přinutila opatrně kousek zakrojít. No chuť je to velmi plná a bohatá. Celé to hovězí aroma je v koncentrované podobě naplněno do malého kousku tenkého střeva. Kostka hovězího bujónu není nic... Kolega po mé pravici nebral varování vedoucího výpravy příliš vážně a ani mé, aby na poprvé raději zakrojil méně. Se slovem „Myslíš?“ hrdinně zakrojil téměř půlku chinchulínu a vložil do úst. No, málem mu oči srazilo bryle z nosu... Dobře mu tak, měl nás poslechnout.

V čem spočívá síla této pochutiny? Pamětníci domácích zabijaček dobře vědí, jak vypadají vepřová střeva, než jsou schopna naplnění jitrnicovým prejtem. Musí se z vnitřní stěny zbarvit světlého šlema, u nás doma se používalo zaoblené dřívko podobné kuchyňskému noži se zářezem. Pak teprve vznikne nám důvěrně známý obal klobás a jitrnic. Ovšem to není případ argentinské speciality.

*takto má vypadat šťavnaté argentinské hověží, dobrou chuť! (foto: P. Kuták)
žebírka je vhodné nahřívát, jinak ztuhnou (foto: P. Kuták)*

Chinchulín je tenké hovězí střevo, které se pouze vypere ve vodě, a i s tím šlemem putuje na gril. Ogrilované slouží jako pochutina asi tak, jako u nás brambůrky k pivu. Rád bych podotknul, že na grilovaná střeva můžete narazit i v jiných státech Latinské Ameriky. Ale i v našich (evropských) končinách se nejedná o něco zcela neznámého. Existuje tradiční jídlo cikánské kuchyně jménem Goja, což jsou pečená vepřová střeva plněná směsí podobnou bramborákovému těstu.

Jirka Konstantinovič

Pivo a kaktusy?

Už jsem ten příběh na nějakém setkání vyprávěl, ale jak praví filmová klasika: „To chce slyšet každý ještě jednou.“ Minimálně Jirka Musil určitě.

Nezasvěcenou osobu jako první napadne, co mají kaktusy a pivo společného? Stačí si prohlédnout nějaké fotky a videa z akcí našeho klubu a všem je to jasné. Vzdálená prateta se mě před léty zeptala, kam půjdu po škole a já s nadšením odpověděl: „Do pivováru teta“. Pravila: „Tam nechoď, tam tě naučí chlastat!“ Jako bych jí dnes slyšel: „Oni ty kaktusy mají stejně jako záminku, aby se mohli slezkat a chlastat to pivo!“

To jsem však odbočil od tématu, jak jsem se prostřednictvím piva, po letech vrátil zase ke kaktusářství. Během života jsem zažil, alespoň prozatím, tři kaktusářská období. První ještě na základní škole. To postupem času nahradil sport, muzika a holky. Druhé po operaci páteře přibližně ve třiceti letech, kdy mně naopak doktoři ten sport zakázali. Nadšení časem vyprchalo a veškerý volný čas zabrala rodina a stavba domu. Na kaktusy zbyla jako vzpomínka základová deska pro zimní zahradu a pár “invalidů” po oknech. Třetí období kaktusářství dorazilo oklikou a zcela nenápadně.

Seděli jsme se sousedy kolem stolu, jako každý týden, popíjeli pivo a probírali, co je u nás na loučce nového, když zazněla otázka: „Co myslíš, dalo by se pivo uvařit doma na kamnech v hrnci? Jo, dalo... Jak to víš? Když jsem byl na pivovarské škole, několikrát jsem to zkoušel. A proč to teda nezkusíme? Dej pokoj, víš, co je s tím práce, smradu a nepořádku? A výsledek? Deset litrů piva, které z nedočkavosti vychlemtáme, ještě než stihne pořádně dokvasit. A to nemluví, co na to holky. U koho to budeme vařit? U mě v kuchyni na hotelu“, řekl kuchař Pája a bylo jasno.

O týden později se profesionální kuchyně hotelu CD v Plzni proměnila na varnu a velký chladicí box na ležácký sklep. Kluci stáli každý u jednoho stolitrového hrnce, míchali, přiléváli a odléváli, měřili teplotu, přesně podle pokynů. Následně měsíční zrání piva v chladicím boxu bylo nekonečné, ale vydrželi jsme. Výsledkem byli kamarádi nejdříve nadšení a během večera i notně znaveni. Těch 600 piv se za pár týdnů na našich sousedských návštěvách rychle vypilo a bylo nutné vařit zas. Tak to šlo dokola asi dva roky. Pronájem kuchyně na neděli stál cca 300 Kč a naše várky piva byly větší a větší. Ve finále nám pivo kvasilo v 800 litrovém kontejneru a každý vařil naráz ve dvou stolitrových hrncích. Bohužel nic netrvá věčně, hotel CD pro nedostatek hostů zavřeli a bylo po vaření. Nebylo kde a v čem. Pivo, ale chybělo!

A tak se nenápadně začalo blížít třetí kaktusářské období...

Do vaření piva mě uvrtali kamarádi. Nejprve se mně moc nechtělo, pak se z toho stala zábava a rozptýlení a teď když to skončilo, bylo s přicházející zimou v mém životě nějak smutno a prázdné. Přemýšlel jsem, jak obnovit výrobu a kluky překvapit. Ve vojenském výprodeji měli nádhernou 80 litrovou várnici za tři stovky. Na internetu zase velký plynový hořák na Propan-butan. Stará lednice nahradila chladicí box alias sklep, ale kde to uvařit? Jediné vhodné místo, kde byla dostupná voda z hadice a nevadilo, že nadělám nepořádek, byla základová deska od nedokončené zimní zahrady za domem. A šlo se na to...

Vánoční nadílka v mateřské školce není nic proti rozzářeným očím kamarádů, že mají zase svůj milovaný CD ležák. Sílu piva jsme nikdy moc neřešili. „Radši dej všeho trochu více, ať je lepší, hlavně ať to není voda!“ Výsledek? Opět spousta mrtvých, zejména těch, co nikdy nevařili s námi a neznali zrádnou sílu 18 % kvasnicového CD ležáku. V alejích tentokrát zůstalo čisto, jen jedny slipy musely být přemáchnuty v ruce. Každý holt větší množství nefiltrovaného piva neudrží.

Bohužel do vaření piva venku za domem, celý den v zimě, sněhu dešti a větru se nikomu moc nechtělo. Míchat a přelévát šest až osm hodin ručně a následně horké pivo nosit v kýblech do lednice také ne. Pomocníci se hrnuli až při stáčení do lahví a konzumaci. Nepomohla ani na sucho postavená zídka z betonových tvárníc. Po každé várce jsem se týden léčil. Ruce jsem měl oteklé a bolavé tak, že jsem nedokázal zapnout poklopec u kalhot. A bez této dovednosti se žádný chlap neobejde, zejména když mu chutná pivo!

Už to tahle dál nešlo. Rozhodl jsem se, že navštívím v Litvínově bývalého kolegu z práce, kterému jsem kdysi pomáhal se stavbou prvního minipivovaru. Tenkrát jsme v dětském pokojíčku domů zkušební várku piva. Dodnes vzpomínám, jaký je to randál, když ve třetím patře panelového domu sepne vzduchový kompresor. A to nemluví o ráně z vystřelené ucpávky tlakové nádoby. No dnes už bydlí jinde. Je to velice nápaditý a šikovný chlapík a staví pivovary po celém světě. Nezapomněl na úsměvné začátky a pomohl na oplátku se stavbou navržené konstrukce minipivovaru. Fyzickou dřinu se podařilo vyřešit většími nádobami, míchadlem a čerpadlem s elektronikou, ale co počasí? Potřeboval jsem střechu nad hlavou a alespoň trochu tepla! Nezbylo než dokončit zimní zahradu. Alespoň budu mít kam dát těch pár kaktusových mohykánů, které rok, co rok stěhuji do garáže na okno a na jaře se na terase spálí tak jako já, když seču zahradu.

Finance na stavbu vyřešilo stavební spoření a nějaké úspory. Co jsem však netušil, že většina firem má na vývěsním štítu tučně napsáno: „Pro bohatství zavřeno!“. O stavbě podezdívky, izolacích, odpadech, rozvodech vody, elektřiny, topení... nemá smysl psát. „To máte hřebíky, kladivo, pilu, písek, cement, stavební úřad, pozemkový úřad, geodézií...“

Na svoji obhajobu musím říct, že kaktusářské srdíčko stále tiše tlouklo a ještě, než jsem zcela dokončil obklady, bylo torzo kaktusové sbírky odšíváno, přesazeno a naaranžováno k oknům na podezdívku obvodových zdí. Ta kráááá. Už zbývá jenom prorazit dveře do obývacího pokoje domu, abych pokaždé nemusel obíhat, pak bude hotovo.

Co čert nechtěl! V Budvaru si vzpomněli, že by chtěli aktualizovat naši nabídku a udělat audit provozu. Při zpáteční cestě domů jsem si řekl, že se zajedu podívat na řetězový most ve Stadleci, zajímavou technickou památku. Na navigaci v autě je jen ženský hlas. Nedá se to změnit. Párkrát už mě ta dáma navedla do divných míst, proto jí moc nevěřím. Jel jsem podle své hlavy, a tak se stalo, že jsem zastavil u železničního přejezdu v Čenkově. Vpravo v zahradě obrovský skleník a cedule PRODEJ KAKTUSŮ. No trochu místa ještě na těch oknech mám, chtělo by to něco doplnit.

Milan Krátký je fajn člověk a zkušený obchodník. K pivu i kaktusům má kladný vztah a někdy mám pocit, že pod těmi kudrnatými vlasy má schované malé špičaté růžky. Jak jinak si vysvětlit, že tak neodolatelně dokáže popisovat a nabízet všelijaké zajímavé kaktusy, o kterých jsem v mládí jen snil při prohlížení knihy Pěstování kaktusů, pánu Fleischera a Schütze. To byl vlastně i důvod, proč moje sběratelská vášeň po nějakém čase vždy ochabla. Sehnat nějaký vzácnější kaktus se v zahrádkářské prodejně v Solní ulici v Plzni prostě nedalo. Další vývoj už asi tušíte. Odvezl jsem si tři krabice, když nepočítám překupníky z Polska, stal jsem se po několika návštěvách jeho nejlepším zákazníkem.

Zimní zahrada se postupně plnila a bylo nutné udělat reorganizaci a dokoupit další stoly. Dveře do domu jsem také už nikdy nedělal, stálo by to mnoho potřebného místa! V létě to ještě docela šlo. Někjaké kytky byly venku na terase, něco na studně, po oknech atd. Krize nastala s přicházejícím podzimem. Škoda, že jsem ty dveře nenechal udělat otevřít ven, ještě by se tam něco vešlo.

zimní zahrada se sbírkou kaktusů, vpravo pod stříškou prostor pro vaření piva

A závěr? Při posledním vaření piva, které jsme ochutnávali na naší schůzi, jsem se o zazimované kaktusy tak pichnul do zadku, až mně vytryskly slzy. Takhle už to dál nejde! Musím postavit větší skleník na kaktusy!!!

Vladimír Machačny

Tento zpravodaj vydává pro své členy Klub kaktusářů Plzeň, z. s., Žižkova 1663/45, 30100 Plzeň, IČ: 01798472, bankovní spojení: 2701158336/2010, klubové internetové stránky: kkplzen.eu, náklad: 150 výtisků. Veškeré náměty, podněty, připomínky můžete sdělit každému členu výboru, e-mail: vybor@kkplzen.eu, články a fotografie zasílejte na e-mail: Laabus@seznam.cz
Zpravodaj č. 5/2022 vyjde 10. 11. 2022

Bezplatné

Carnegiea gigantea

Carnegiea gigantea